

KHI VINH QUANG BIẾN MẤT. Ê-sai 21:1-17

“1 Gánh nặng về đồng vắng ở gần biển. Nó đến từ đồng vắng, là đất đáng kinh khiếp, khác nào cơn gió lốc vút qua trong phương nam. 2 Có sự hiện thấy hải hùng đã tỏ ra cho tôi: kẻ gian dối ở gian dối, kẻ tàn hại làm tàn hại! Hỡi người Ê-lam, hãy lên; Hỡi người Mê-đi, hãy vây đi! Ta sẽ làm cho dứt mọi tiếng than thở nó. 3 Vậy nên lưng ta đau lắm, quặn thắt như đàn bà đang sanh đẻ; sự đau đớn mà ta chịu, làm cho ta không nghe, sự kinh hãi làm cho ta không thấy! 4 Lòng ta mê muội, rất nên khiếp sợ; vốn là chiều hôm ta ưa thích, đã đổi ra sự run rẩy cho ta. 5 Người ta đặt bàn tiệc, cắt kẻ canh giữ; người ta ăn và uống. Hỡi các quan trưởng, hãy chờ dậy! Hãy thoa dầu cho cái thuẫn! 6 Vì Chúa phán cùng tôi như vậy: Hãy đi, sắp đặt vọng canh, thấy việc gì thì báo. 7 Khi nó thấy quân lính cỡi ngựa đi từng cặp, và có lừa cùng lạc đà từng bầy, thì nó phải chăm chỉ mà nghe. 8 Đoạn nó kêu lên như sư tử, mà rằng: Hỡi Chúa, tôi đứng rình nơi chòi trông cả ngày, và đứng tại chỗ tôi canh cả đêm. 9 Nay, có quân lính cỡi ngựa đi từng cặp mà đến. Nó đáp rằng: Ba-by-lôn đổ xuống rồi, đổ xuống rồi! Mọi hình tượng tà thần của nó đã bể nát trên đất rồi! 10 Hỡi lúa bị đập của ta, là thóc trên sân kia! sự ta đã nghe từ Đức Giê-hô-va vạn quân, tức là Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên, thì ta đã báo cho người biết. 11 Gánh nặng về Đu-ma. Có người từ Sê-i-rơ kêu tôi rằng: Hỡi người canh, đêm thể nào? Hỡi người canh, đêm thể nào? 12 Người canh đáp rằng: Buổi sáng đến; đêm cũng đến. Nếu muốn hỏi thì hỏi đi; hãy trở lại, hãy đến. 13 Gánh nặng về A-ra-bi. Hỡi đoàn đi buôn ở Đê-đan, sẽ ngủ trong rừng xú A-ra-bi. Dân cư Thê-ma đã đem nước cho những kẻ khát; 14 đã đón những người trốn đặng cho họ bánh. 15 Vì họ trốn gươm, trốn gươm trần, trốn cung giương ra, trốn sự chiến tranh kinh khiếp. 16 Chúa đã phán cùng tôi như vậy: Trong một năm nữa, kẻ như năm kẻ ở mướn, cả sự vinh hiển của Kê-đa sẽ hao mòn. 17 Những kẻ cầm cung mạnh mẽ, là con cái của Kê-đa, sẽ sót lại chẳng bao lâu. Vì Giê-hô-va, Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên, đã phán vậy.”

Gợi ý bài học: Ê-sai 21 gồm ba lời tiên tri: về **Ba-by-lôn** (c.1–10), **Đu-ma/Ê-đôm** (c.11–12) và **A-ra-bi** (c.13–17). Ba dân tộc khác nhau, ba hoàn cảnh khác nhau, nhưng cùng đưa chúng ta đến một sự thật: **Những gì con người xem là an toàn có thể sụp đổ, nhưng Lời Đức Chúa Trời vẫn đứng vững.** Và giữa một thế giới luôn biến động, Đức Chúa Trời đặt trước chúng ta hình ảnh đặc biệt: **người thức canh.**

Lời tiên tri đầu tiên nói về Ba-by-lôn. Ê-sai không công bố sự sụp đổ ấy với thái độ lạnh lùng. Điều ông nhìn thấy khiến ông đau đớn, kinh hoàng và run rẩy. Điều này nhắc chúng ta rằng sự phán xét của Đức Chúa Trời không phải là điều để chúng ta vui mừng trước tai họa của người khác. Giữa khả tượng ấy, Đức Chúa Trời truyền: “Hãy đi, sắp đặt vọng canh, thấy việc gì thì báo.” Người canh không tạo ra sự kiện. Người ấy cũng không quyết định lịch sử sẽ diễn biến thế nào. Công việc của người canh là **đứng đúng vị trí, chăm chú quan sát và trung tín báo lại điều mình thấy.** Cuối cùng, người canh chứng kiến: “**Ba-by-lôn đổ xuống rồi, đổ xuống rồi!** Mọi hình tượng tà thần của nó đã bể nát ...!” (c.9) Một đế quốc tưởng như không thể lay

chuyển cuối cùng cũng sụp đổ. Điều đó dạy chúng ta đừng bao giờ biến những điều tạm thời thành nền tảng vĩnh viễn của đời mình. Quốc gia, kinh tế, quyền lực, tiền bạc, địa vị hay con người đều có thể thay đổi. **Chỉ Đức Chúa Trời không thay đổi.**

Lời tiên tri thứ hai đem đến một câu hỏi rất đặc biệt: “Hỡi người canh, đêm thế nào?” *Ê-sai 21:11* Đây cũng có thể là câu hỏi của con người trong những thời kỳ tối tăm: **Còn bao lâu nữa?** Bao giờ hoàn cảnh này kết thúc? Bao giờ buổi sáng đến? Bao giờ Đức Chúa Trời hành động? Người canh trả lời: “Buổi sáng đến; đêm cũng đến” Câu trả lời ấy không thỏa mãn sự tò mò muốn biết chính xác tương lai sẽ diễn biến thế nào. Thay vào đó, lời cuối của người canh hướng con người đến điều quan trọng hơn: “Nếu muốn hỏi thì hỏi đi; hãy trở lại, hãy đến.” (c.12) Điều chúng ta cần nhất trong đêm tối không phải là biết chính xác **khi nào đêm kết thúc**, nhưng là biết **mình phải trở về với ai trong đêm tối**. Đó chính là sự tỉnh thức theo Kinh Thánh. Tỉnh thức không phải là cố gắng đoán mọi biến động của thế giới. Tỉnh thức là **hướng lòng về Đức Chúa Trời, tìm kiếm Lời Ngài và sẵn sàng trở lại với Ngài.**

Phần cuối, nói về tiên tri A-ra-bi. Những người từng mạnh mẽ giờ trở thành những người chạy trốn. Những chiến binh từng nổi tiếng cũng suy giảm. Sự vinh hiển của Kê-đa rồi cũng chấm dứt. Qua đó, Đức Chúa Trời nhắc chúng ta: **Không một dân tộc, sức mạnh hay hệ thống nào nằm ngoài quyền tể trị của Ngài.** Điều hôm nay rất mạnh, ngày mai có thể suy yếu. Điều hôm nay khiến cả thế giới chú ý, ngày mai có thể chỉ còn là lịch sử. Vì vậy, Cơ Đốc nhân không xây dựng sự bình an của mình trên những điều đang xảy ra xung quanh, nhưng trên **Đấng đang cai trị mọi điều xảy ra xung quanh mình.**

Có lẽ đây là hình ảnh đẹp nhất để chúng ta áp dụng Ê-sai 21 vào đời sống hằng ngày: **Mỗi Cơ Đốc nhân được kêu gọi sống như một người canh gác.** Người canh phải tỉnh trong khi người khác ngủ. Người canh phải nhìn xa trong khi người khác chỉ nhìn điều trước mắt. Nhưng quan trọng nhất, người canh của Đức Chúa Trời không phải là người giỏi dự đoán tương lai. Người ấy là **người biết chờ đợi và lắng nghe Đức Chúa Trời.** Chúng ta có thể dành rất nhiều thời gian mỗi ngày để xem tin tức, theo dõi kinh tế, chính trị, chiến tranh và những biến động của thế giới. Biết những điều đó không sai. Nhưng Ê-sai 21 đặt trước chúng ta một câu hỏi sâu hơn: **“Bạn đang nhìn vào điều gì?”** Nếu mỗi sáng việc đầu tiên chúng ta tìm kiếm là tin tức của thế giới nhưng lại không có thời gian nghe Lời Chúa, chúng ta có thể biết rất nhiều điều đang xảy ra mà vẫn không biết mình phải sống thế nào. Vì vậy, **thời gian tĩnh nguyện chính là thời gian của người canh gác.** Khi thế gian còn yên lặng, chúng ta đứng trước Lời Chúa. Khi những tiếng nói của cuộc đời chưa lấp đầy tâm trí, chúng ta hỏi: **“Lạy Chúa, hôm nay Ngài muốn phán điều gì với con?”**

Có một sự khác biệt rất lớn giữa **lo lắng** và **tỉnh thức**. Người lo lắng nhìn thế giới và hỏi: **“Chuyện gì sẽ xảy ra với tôi?”** Người tỉnh thức nhìn lên Đức Chúa Trời và hỏi: **“Chúa muốn tôi sống thế nào giữa những điều đang xảy ra?”** Người lo lắng cố gắng kiểm soát tương lai. Người tỉnh thức giao tương lai cho Đức Chúa Trời và trung tín trong hiện tại. Vì vậy, chúng ta không được kêu gọi trở thành những người hoảng sợ trước bóng tối, nhưng trở thành **những người thức canh.**

Chúa Giê-xu cũng nhiều lần dạy các môn đồ: **“Hãy tỉnh thức.”** Không phải để chúng ta đoán ngày giờ, nhưng để khi Ngài đến, Ngài thấy chúng ta vẫn đang trung tín tại vị trí Ngài giao. Thế gian có thể thay đổi. Các “Ba-by-lôn” có thể sụp đổ. Đêm có thể kéo dài hơn chúng ta tưởng tượng. Nhưng người canh vẫn đứng đó. **Vẫn cầu nguyện. Vẫn học Lời Chúa. Vẫn lắng nghe. Vẫn trung tín. Vẫn chờ đợi Chúa.** Bởi người canh biết rằng **đêm không phải là điều cuối cùng.**

Ba câu hỏi áp dụng bài học:

1. **Điều đầu tiên tôi tìm kiếm** mỗi ngày là gì? Tôi dành nhiều thời gian hơn để nghe tiếng nói của thế gian hay lắng nghe Lời Đức Chúa Trời?
2. Khi hoàn cảnh trở nên bất ổn, tôi là người **lo lắng** hay **người thức canh**?
3. **Nếu Chúa Giê-xu đến hôm nay**, Ngài sẽ thấy tôi **đang làm gì tại vị trí** Ngài giao? Tôi có đang **tỉnh thức, cầu nguyện** và **trung tín ngay cả điều nhỏ nhất** với Chúa không?